

SPARTACUS

OP VOOR DE RADENORGANISATIE

Orgaan van de Linksche
Arbeiders Oppositie in Nederland

VERSCHIJNT VOORLOOPIG OM DE 14 DAGEN.

Twaalf doden zestig gewonden

De diepte van de crisis van het kapitalisme hoopt de ontploffingsstoffen in de burgerlijke maatschappij op en veroorzaakt de elkaar snel opvolgende uitbarstingen.

Een reeks van partiële stukken klassestrijd en van bloedige botsingen vinden plaats en luiden de komst van een nieuwe revolutionaire vloedgolf in.

Voor eenige weken her was het Belfast dat de aandacht op zich vestigde en in mindere mate andere proletariërs-centra van het Britsche eilandrijk, thans is het Genève.

Genève, bittere ironie en achterhaling van de burgerlijke leugencampagne, vredesstad, de stad waar de goden sedert jaren de massa's met wereldvrede-gezwijmel bedriegen.

In deze stad vielen bij een botsing, tusschen, tegen het fascisme protesteerende arbeiders, en de machten van het kapitaal, een dozijn doden en een vijf dozijn gewonden.

Een oude kolonel gaf het bevel tot vuren en jeugdige recruten voerden dat bevel, zooals het goede militairen en slechte mensen betaamt, stipt uit.

De arbeiders waren tot demonstratie opgeroepen door de Geneefsche sociaal-democratie, die „links“ is, en zooals de „Fakkel“ triomfantelijk vermeldt punt voor punt het program van de O.S.P. onderschrijft en slechts „aarzeland“ tot toetreding tot de Soc. Arb. Int. besloot.

Een reden voor revolutionaire arbeiders om nauwkeurig het verdere verloop en het begin gade te slaan en te onderzoeken, want het aarzelen zit de linksche sociaal-democratie in het bloed en heeft het bloed van menig proletariër gekost.

De leider Nicole is vlak na de bloedige gebeurtenis gearresteerd en heeft zich gehaast alle verantwoordelijkheid van zich af te schuiven en ontkent tot daadwerkelijk verzet te hebben aangespoord.

Hieruit blijkt dat deze linksche leider, die „punt voor punt“ enz. onderschrijft, niet op de hoogte was van de geestesgesteldheid van de massa's en evenmin van de bezittende klasse die op een dergelijke ploertige wijze van de geboden gelegenheid profiteerde, om zonder veel risico het proletariaat neer te slaan. Want neergeslagen is het, niet één doode bij de fascistische recruten, niets van dat alles, alleen bij het proletariaat.

Dat is geen strijd, dat is een slachtpartij, dat verbijstering en ontmoediging teweeg brengt, dat het proletariaat z'n beste krachten aftapt en de vloedgolf tijdig indamt.

Daartegen hebben revolutionaire arbeiders, die de ervaringen uit het verleden zich ten nutte hebben gemaakt, hun mede-arbeiders, die dat niet gedaan hebben, te waarschuwen.

Wij weten dat de arbeidersklasse haar historische taak, de vernietiging van het kapitalisme, niet zal kunnen vervullen zonder dat er zware en bloedige offers gebracht zullen worden.

Maar dat weerhoudt ons niet te zeggen, dat oproepen tot demonstratie tegen den wil der overheid in beteekent opstand, en dat men geen revolutie door kan zetten met het zingen van „de wapens neer soldaten“.

De ontkenning van den „grooten leider“ in de gevangenis en het niet beantwoorden van het proletariaat met massale staking, bewijzen dat de Geneefsche arbeiders in den val zijn gelopen.

En daar gaat het niet om. Wanneer het

proletariaat strijdt, dan strijdt het om te winnen, niet om afgeslacht te worden, opdat de „Fakkel“ zich op de borst zal kunnen slaan en zal kunnen uitroepen: ze hebben „onze“ menschen dood gemaakt.

Indien men dat niet bedoelt, niet wil, dan zal men de arbeidersklasse precies hebben te zeggen waar het aan toe is, opdat het proletariaat niet onvoorbereid, zonder in staat van tegenweer te zijn, als lammeren naar de slachtbank gaat.

Het bloedbad te Genève vergroot het schuldenregister van de bezittende klasse en voegt opnieuw een misdrijf toe aan de vele die zij reeds op zich geladen heeft. Maar tevens zal het proletariaat ook daaruit weer leren, dat zij heeft te breken met „aarzelende“ leiders en heeft te smeden de eigen strijdformaties der arbeiders, waardoor het alleen in staat zal zijn, de uiteindelijke zegepraal te bevechten.

Het Duitse herstel marcheert

Het Duitse „reddingsplan“ is in werking getreden en zijn geestelijke vader, de heer von Papen heeft in een rede verklaard, dat in de eerste drie weken reeds een merkbare psychologische en materiele verbetering ingetreden is. 't Ongeluk wil echter, dat kort na deze verklaring uit 't Roergebied gemeld wordt, dat de toestand in de Roerstedden meer dan catastrofaal is. In Wattenscheid wordt sinds twee weken geen steun door B. A. uitbetaald. In Duisburg-Hamborn kunnen de salarissen nauwelijks betaald worden. In de 14 groote steden van 't Roergebied leven meer dan een derde der inwoners van B. A.

Sinds den zomer van 1927 is het aantal steuntrekkers van B. A. 40 maal zoo groot geworden. Bij een totaal aantal inwoners van iets meer dan 3 miljoen menschen bedroeg het kastekort van deze 14 steden voor het jaar 1931 meer dan 200 miljoen Mark.

Maar de heer von Papen is vol goeden moed en hij verklaarde, dat de Rijksregering 't plan heeft, de ondersteuning in den komende winter te verhoogen, omdat in de volgende maanden met een vermindering van 't aantal werklozen te rekenen zou zijn. Formeel waren er bij de laatste telling inderdaad 163000 werklozen minder. Bij nadere beschouwing blijkt dit echter slechts bluf te zijn. Want in de laatste weken stieg het aantal te werkgestelden bij den vrijwilligen arbeidsdienst van 60.000 op 200.000, terwijl bovendien nog eenige tienduizenden, volgens de officieele opgave, uitgetrokken zijn, zoodat ze niet meer stempelen, zoodat ieder op z'n vingers kan natellen, dat er van een daling van 't werklozen cijfer geen sprake is.

't Is daarom te verwachten, dat die verhooging van de ondersteuning wel in 't plan zal blijven steken, omdat de schatkist alle moeite zal hebben, om de nu geldende uitkeeringen te kunnen blijven geven.

(Naar „Kampfruf“).

Het Congres van Raden-Communisten

Op Zaterdag en Zondag 12 en 13 November vond in den Haag het eerste congres plaats van de onderscheidene groepen van raden-Communisten van dit land, om tot een gemeenschappelijk werkprogram te komen.

Aanwezig waren de K.A.P. richtingen, de groepen van Internationale Communisten, de B.A.S., de Radicale Concentratie en de Linksche Arbeiders Oppositie.

Een begroetingsschrijven van raden-Communisten uit Engeland en uit Frankrijk, vergezeld van stellingen, waren binnengekomen waarvan, voor wat het eerste betreft het congres kennis nam en voor wat het laatste betreft besloot 't in ons blad „Spartacus“ ter kennis van het revolutionaire proletariaat te brengen.

Afgezien van eenige strubbelingen over de orde bij den aanvang, waarmede helaas eenigen tijd verknood werd, maar wat onontkoombaar was en waaraan niemand der aanwezigen schuld had, kan dit congres zonder overdrijving vruchtbaar genoemd worden.

De debatten stonden op één, voor de officieele arbeidersbeweging, vakbeweging en politieke partij, ongekend hoog peil en werden gedragen door den ernstigen wil om tot eenheid van optreden te komen.

Het ging er dikwijls warm toe, er werd fel en scherp van gedachten gewisseld, maar advocaatachtige spitsvondigheden waarmede de congressen der oude arbeidersbeweging worden „opgeluisterd“ vonden niet plaats.

Vanzelfsprekend is het dat de dikwijls scherpe argumenteering een enkele maal een energie-explosie tengevolge had, wat echter aan de waardigheid van het congres allerm minst afbreuk deed.

Voor dengene welke de diverse standpunten der deelnemende groepen kent er wie bovendien iets van de wordingsgeschiedenis weet, is de goede afloop van dit congres een verblijdend en een hoopvol teeken.

Men zou verwachten en dat zou heel verklaarbaar zijn geweest, dat groepen welke zich jarenlang aan een standpunt, met de hardnekkigheid van een bulldog hadden vastgebeten, onwrikbaar zouden zijn.

Van starheid was echter op het congres geen sprake en alle aanwezigen hadden in meer of mindere mate, open oog en open oor voor de mogelijkheden van het moment, zonder de doelstelling uit het oog te verliezen.

Tusschen de deelnemende groepen waren vele punten van overeenstemming waar niet meer over gediscussieerd behoefde te worden.

Men was het eens over het parlementarisme, over de rol van de vakorganisatie, over de positie waarin het kapitalisme zich bevindt en over de noodzakelijkheid, om in loonconflicten etc. niet aan den kant te gaan staan. Dat zijn héél belangrijke punten van overeenstemming, die de verwachtingen wetigen dat tot algeheele overeenstemming gekomen kan worden.

Er was meeningsverschil over de waardeering van den dagelikschen strijd van de arbeidersklasse en over den aard van de organisatie welke volgens onze inzichten gebiedend noodzakelijk zijn.

En zonder de gevoerde discussie op het congres in deze beschouwing te willen voortzetten, moet het ons toch van het hart, dat op deze punten vooral, eenige verwarring te constateeren viel.

Daarover bestond bij de verschillende critici van het door de Linksche Arbeiders Op-

positie ingenomen en geformuleerde standpunt, geen klaarheid.

Het kwam ons voor, dat het standpunt van de L.A.O. niet begrepen werd en men zich voorstellingen gevormd had die niet bestaan, die niet uit onze stellingen gelezen kunnen worden en welke ook niet in ons blad gepropageerd zijn.

Dat waren voor ons onplezierige momenten, omdat het onaangenaam is verstandige kameraden en ernstige strijders tegen windmolens te zien vechten.

Maar overigens kunnen wij, slechts met vreugde op het congres terugzien omdat wij klassestrijders zijn en versterking van het klassefront in overeenstemming met ons doel is, maar ook, omdat de L.A.O. de vuurproef, van de juistheid van haar opvattingen, glansrijk doorstaan heeft.

Door dit te zeggen doen wij niets te kort aan de verdienste van andere groepen in het verleden, maar erkennen wij het openlijk en thans nog eens nadrukkelijk, dat zij die ongetwijfeld hebben.

Thans is het de taak van de uit de verschillende deelnemende groepen te benoemen commissie om het verdere contact te bewerkstelligen ten einde tot een vruchtbare samenwerking te geraken en uiteindelijk tot eenheid te komen.

In de vele jaren dat wij intensief gewerkt hebben in de oude arbeidersbeweging, hebben wij het niet medegemaakt, dat op een congres de werkelijke urgente punten van politiek en tactiek bediscussieerd werden en het aan de orde stellen ervan was reeds voldoende, een hetze te ontketenen en uitgeworpen te worden.

Dat op dit congres dat mogelijk was, bewijst reeds de geheel andere instelling van de aanwezige organisaties.

De initiatiefnemers van dit congres hebben vruchtbaar werk verricht en indien begrepen wordt, dat discussie plaats vindt om te doen en er niet gedaan wordt om te discussieeren, dan gelooven wij dat de twaalfde en dertiende November een keerpunt beteekent in de geschiedenis van het raden-Communiste. in Nederland.

Wij onzerzijds, linksche arbeiders opposanten stellen medewerking op hoogen prijs en dit congres dat verwachten wij, zal de, door ons ten zeerste gewaardeerde medewerking althans een stap nader bijbrengen.

Op, voor een eensgezinden strijd vóór het Raden-Communiste!!

**Wij revolutionairen
zijn gewend van de hoogste top
tot in de diepste diepte geslingerd
te worden, maar wij zijn er en wij
blijven er, en de overwinning zal
ons zijn. Trots alles.**

Karl Liebknecht

De vrijmaking der Arbeidersklasse kan slechts het werk der Arbeiders zelve zijn.

M. P. X.

Binnenland

Overzicht

De Nederlandsche arbeiders kunnen nu terecht van een zwaren 8sten November spreken. Omdat nog tienduizenden onzer klassegenuoten niet duidelijk zien, waarheen de sociaal-democratische politiek en haar leiders hen voeren, is het noodzakelijk bij de politieke betekenis van de demonstratie stil te staan. De manier van demonstreeren en de geest die er over lag, belicht als een bliksemflits zoo schel hoever de „moderne” arbeidersbeweging reeds is *ontmand* en krachteloos gemaakt.

Al sprekend over menselijkheid, ontwapening, sociale rechtvaardigheid en al zingend van 't heilig ideaal, dat blijkens den inhoud van de liederen nog ver verwijderd is, aldoende is deze massa voor de naar het fascisme gaande kapitalisten een zacht eitje.

Deze demonstratie, afgedwongen door geradicaliseerde, nog niet revolutionnaire, arbeiders, is door de leiders van N. V. V. en S. D. A. P. gemaakt tot een betooging tegen de geradicaliseerden. „De Fakkelt”, het blad der O.S.P., stelt naar waarheid vast, dat het een betooging tegen den linkervleugel was. „Zij hebben zich als ordelievende burgers in de armen van de politie geworpen met het doel hun braafheid goed te doen uitkomen. Doch de politie heeft in de omhelzing de heele demonstratie doodgedrukt en er een gereglementeerde wandeling van gemaakt.”

S.D.A.P. en N.V.V. hebben weer eens getoond als de beweging van orde, bereid en in staat te zijn mee te regeren en evenzeer bereid te zijn met ijzeren hand op te treden tegen de revolutionnaire beweging.

„Dat is in Nederland, met zooveel jaren vertraging, de geest van Noske”.

Inderdaad O.S.P.'ers, zoo is het. Wat nu te denken van uw onklare stellingname inzake het vakbewegingsvraagstuk? De *Hollandsche Noske's* die ook de strijdende arbeiders eens zullen laten neerknallen, moeten worden gelijkwideerd. Er is maar een weg. De vakbonden sloopen. Van buiten-, maar vooral van binnenuit. Aantoonen, dat het vakbondapparaat onbruikbaar is.

Naar klasse-organisatie op de basis van bedrijf- en stempellokaal. *Niet uit den vakbond loopen, maar je er uit vechten* met het nieuwe, levenbrengende, program der L.A.O. als wapen. En de bonzen maar roeyeren onder de leuze: „Wir siegen uns kaput.”

Pas dan komt er wat beters. Met minder komen de arbeiders niet toe. Voor de honderden O.S.P.-leden, die in de vakbeweging pogingen ondernemen om den strijd lust aan te wakkeren, zal het niet moeilijk zijn ons standpunt tot het hunne te maken. Reeds velen zien de hopeloosheid van „tactisch” opponeeren al in. Velen vervallen in de fout, zich er uit te schelden. De schuld hiervan is de O. S. P.-leiding die verwarde, in 't slop voerende richtlijnen geeft. Spartacus moet de leider der opposities worden. Bewuste *Link-sche Arbeiders Oppositie*.

Ook in de Roomsche Katholieke gelederen neemt de oppositie vaste vormen aan. Voor ons ligt No. 2 van „De Stormer”, orgaan der R. K. Stormtroepen in Nederland. We halen 't volgende aan:

„Arbeiders, hoelang nog zullen wij, met onze belangen laten spelen, door deze politieke *avonturiers*, die in de eerste plaats om zichzelf denken en zich hoegenaamd niets laten gelegen liggen aan de massa der meest verdrukten, waarvoor Christus, toen hij op aarde rondging, juist de meeste belangstelling aan den dag legde.

O, als wij toch eens onze macht bewust waren en allen zorgden dat wij lid van onze kiesvereniging en sociale organisatie werden en dan daadwerkelijk aan de politieke actie deelnamen, dan was het spoedig met het conservatisme in onze Staatspartij gedaan (of met jullie in de Staatspartij!) en zouden we „mannen” naar het parlement kunnen sturen, mannen van karakter, mannen die bezielde zijn met radicale hervormingsgedachten, overeenkomstig onzen christelijke beginselen, neergelegd in de encyclicken Rerum Novarum en Quadragesimo Anno.”

Zooals we zien, oppositie. Illusie is het natuurlijk van een beter samengesteld parlement iets te verwachten.

De kapitalisten, die maling aan christelijke beginselen hebben, zullen het parlement, vol van mannen met „karakter” naar huis sturen zodra 't hun belieft. Bovendien kan zonder *onteigening* der tegenwoordige bezitters door de arbeiders geen verbeteringen meer worden verkregen. Binnen het raam der kapitalistische voortbrengingswijze is het doorvoeren van de door de „Stormtroepen” bedoelde christelijke beginselen onmogelijk. Samenwerking der klassen, zooals de Rerum Novarum predikt, is in strijd met de grondbeginselen en wetten van het kapitalisme.

Slechts vernietiging van 't oude en vestiging van een op raden gegrondveste arbeidersmacht kan den toestand verbeteren om naar de klassenlooze maatschappij te gaan. Samenwerking der klassen, *corporatieven* Staat, van deze leus bedienen zich ook de fascistten. Let op, R. K. oppositanten. Raakt niet van den regen in den drop.

Wat het fascisme precies bedoelt, blijkt weer eens uit het vorige week uitgegeven boekje der Militaire Academie in Breda. Het bevat de richtlijnen, waarna gehandeld moet worden in geval van massaal arbeidersverzet. Hoe de ontberenden van eten en kleeren te voorzien staat er niet in. Wel hoe ze naar alle regelen der kunst moeten worden vermoord.

Het kan in ons twee-wekelijksch verschijnend blad niet uitvoerig worden overgenomen, helaas. Links gerichte dagbladen drukten er genoeg uit af evenwel.

Moge het een aansporing zijn voor alle arbeiders die het lezen, om toch intensiever onze klassegenuoten, die soldaat zijn, op hun plicht te wijzen. Want als dat goed gebeurt, zijn alle richtlijnen der fascistten krachteloos geworden.

Ook Holland moet zijn „Aurora” en zijn revolutionnaire regimenten hebben. De fascistten schijnen te denken dat het publiceren van hun moordplannen, ons angst aanjaagt.

Zorgen wij er voor dat het tegenovergestelde gebeurt. Ook Czaar Nicolaas had zijn richtlijnen, heeren!

De herdenking van de Russische Revolutie ligt inmiddels weer in 't verleden.

De „Tribune” publiceerde naast een goed artikel, handelend over de voorbereiding der revolutie, een oproep van de Communistische Internationale.

Deze oproep toont groote tekortkomingen. Naast al het juiste dat er in gezegd wordt, ontbreken twee zeer belangrijke zaken. Waar wordt aangetoond dat het raden-systeem de beste democratie verzekert voor de arbeiders? Deze ervaring had men toch na 15 jaar kunnen hebben en haar de arbeiders in de kapitalistische wereld ten voorbeeld kunnen stellen.

Principieel is het radensysteem de vorm die bij de nieuwe productiewijze behoort. Anders is niet mogelijk.

Het feit, dat de oproep der K. I., waarin de Russen de baas zijn, daarover zwijgt, is nog eens weer een bewijs voor het feit dat de Sovjets in Rusland, practisch als machtsinstituten niet meetellen, doch gedegradeerd zijn tot uitvoerende organen der Kom. Partij.

De raden zijn een zaak voor industrie-arbeiders en de arbeiders in den landbouw, die tot industrie gemaakt is.

Vakbeweging.

O.S.P. EN VAK-ORGANISATIE.

Indien de oppositie der O.S.P.'ers in het N.V.V. niet slaagt, wordt het voor de O. S. P. met de a.s. Tweede Kamerverkiezingen mis.

De geroeyeerden naar het N.A.S. sturen, doen *Schmid de Kat & Co.* natuurlijk niet, en zij die er uit eigen beweging heengaan, krijgen opdracht ook daar spektakel te maken ten einde ook daar roeyementen te bewerkstelligen.

Met reële principieele oppositie tegen de vakbeweging heeft dit niets te maken. Om de geroeyeerden gerust te stellen betreffende hunne steunuitkeeringen, laat men vast een advertentie in „De Fakkelt” plaatsen van de *Rijswijksche Verzekering Maatschappijen* een nationaal-socialistisch fascistisch instituut, waarheen een klassebewust arbeider natuurlijk nooit gaat! (Zie „Fakkelt” 12 Nov. j.l.).

Tevens wordt veel propaganda gemaakt voor een z.g. „Bond van Geroeyeerden”, maar in werkelijkheid een O.S.P.'sche vakorganisatie. Dat er weer velen zijn die naar de groeiende macht der O.S.P. en haar vakorganisatie uitzien, behoeft geen betoog. Liefhebbers voor een of andere baan „le-gio”. Dat dit heele O.S.P.-gedoe met revolutionneering der massa niets te maken heeft, spreekt uit dit alles vanzelf . . .

* * *

EEN STRIJDORGANISATIE.

Voorgaande weken hebben wij voldoende aandacht geschonken aan de door Minister Ruys c.s. gediteerde loonsverlaging in de bouwvakken. Door alle vakorganisaties van zwart tot rood en ook de N.A.S. Bouwvakfederatie, hebben op advies van een z.g.n. congres loonsverlaging geaccepteerd per referendumstemming.

„Ging om het leven der organisatie, schreef het „Bouwvak”.

Een lichaam, dat niet meer strijden kan, en strijd uit den weg gaat, waar dit noodzakelijk is, is waard te sterven.

Moeten wij er nu weer voor den zooveelsten keer op wijzen, dat de vakorganisatie als strijdorgaan, evenals de geheele kapitalistische maatschappij stervende is, en reeds machteloos terneer ligt.

Lees uw krant, Spartacus, en propageer de raden-organisatie, om de uiteindelijke overwinning te bevechten.

* * *

EEN NIEUWE METHODE.

Nieuw, maar toch zeer oud, die methode om menschen tegen elkaar uit te spelen. De L.A.O., die gaat wel, is best mee te praten, maar dat of dat lid ziet u, die Piet Paaltjes, die gooit altijd roet in 't eten, aldus D. Groeneveld in „De Arbeid” van 12 Nov. Ze waren aan het discussieeren en het ging net zoo goed, totdat Toon Doodewaard kwam en die werd „laag bij de grondsche” en sprak allerlei onzin.

Het zal niet gaan, de L.A.O. is één geheel en wat Piet Paaltjes doet, doet de geheele L.A.O., dat moet men nu eens en voor altijd begrijpen.

Overigens bieden wij D. G. aan, nu eens een keer te beginnen met ons in een van z'n kranten, „De Arbeid”, „Baanbreker”, Transportbedrijf of Nieuwe Weg, niet laag bij de grondsche, maar principieel te bestrijden. Dus openlijk in de krant, opdat een ieder rustig oordeelen kan. Als hij dat niet kan, verleen wij hem en de beste van het N.A.S. desnoods gastvrijheid in „Spartacus”. Doe dat nu, of laten de andere wijsgeeren dat nu eens doen, inplaats maar steeds door te gaan met oude prostituée-praatjes te verspreiden.

Daar wachten wij al een poosje op.

Fragment uit:

De keizer ging, de generaals bleven,

(door Th. Plivier).

Nog in het voorjaar van 1918 wees de keizer den prins (Max van Baden) als rijkskanselier van de hand. In den herfst van hetzelfde jaar leek hij iedereen de eenige man die mogelijk was. De verslagen generaals hadden een vast omlijnd regeerings-program voor hem opgesteld; in plaats van den verloren oorlog een spoedigen vrede, in plaats van het ineengestorte militair offensief een moreel offensief, in plaats van de dreigende revolutie van anderen de in het groote hoofdkwartier uitgedachte „revolutie van boven af”!

De prins verzette zich er tegen, hals over kop om wapenstilstand te vragen. Hij conferendeerde met zijn raadgevers, met de gezanten der bondsstaten, met de vertegenwoordigers van de Opperste Legerleiding, telefoonde met generaal Ludendorff, bezwoer den ouden veldmaarschalk v. Hindenburg. Het hielp hem niets, de generaals drongen aan: „De strijd moet worden afgebroken! 24 uur kan het leger niet meer wachten!”

Drie dagen aarzelde de prins, op den vierden nam hij de zaken over, denzelfden nacht nog zond hij het verzoek om wapenstilstand af. De volgende dagen lieten twijfel en vruchteloos hoofdbreken hem niet meer tot rust komen. Door het verzoek om wapenstilstand en het daarmee uitgesproken aanvaarden van alle door de tegenstanders opgestelde punten heeft hij den katastrofalen toestand van Duitschland aan de geheele wereld geopenbaard! Maar als hij geweigerd had, dan was de vice-kanselier, die voor een paar dagen nog tegen de 14 punten van Wilson had gesproken, gedwongen geweest het verzoek te onderteekenen, of den generaals was alleen de bedevaart van leger tot leger overgebleven, — en dat had kapituuleren in het open veld beteekend!

In een nacht dat hij niet kon slapen, in den nacht van 15 op 16 October, schreef de prins in een brief aan zijn neef, den groot-hertog van Baden:

„.....de volkomen ineenstorting van 't Pruisische systeem is me pas duidelijk geworden, toen ik hier aankwam. Verschrikt wilde ik me terugtrekken, want ik werd gewaar, dat er geen militaire macht meer achter mijn politiek zou staan, en dat we op het slagveld bankroet waren.

Ik deed het niet, omdat ze allen zeiden dat ik de eenige was, die nog in staat was de groote liquidatie naar behooren uit te voeren..... Ik dacht, dat ik vijf minuten voor twaalf kwam, en ik ben vijf minuten over twaalf geroepen. We staan midden in een revolutie. Lukt het me daar een vreedzamen vorm aan te geven, dan kunnen we nog als staat blijven bestaan. Lukt dat niet, dan komt de revolutie van het geweld en de ondergang..... Vandaag heb ik nog hoop, den keizer en de Hohenzollern-dynastie te redden..... De conservatieven spreken openlijk over zijn aftreden. Goddank, dat ik in de sociaal-democraten mannen aan mijn zijde heb, op wier loyaliteit, althans tegenover mij, ik me volkomen kan verlaten. Met hun hulp zal ik hopelijk in staat zijn, den keizer te redden. Ingedreven als we zijn tusschen meedoogenlooze vijanden in het Westen en de pest van de bolsjewiki in het Oosten, is onze laatste redding misschien nog Wilson's wensch om een rol te spelen...!

Ik heb je dit geschreven, omdat ik bang was, dat gij allen thuis mijn taak niet zult hebben begrepen. Ook gij zijt bedrogen, zooals het heele Deutsche volk. Ik wist het reeds lang..... Van morgen af ga ik de moeilijkste gedeelten van den Calvariënberg, dien ik beklim, tegemoet.....”

PRIJS 15 CENT

Chaos

Rytmisch Proza en Gedichten

Uitgave:

Linksche Arbeiders Oppositie
Millinxstraat 28a, Rotterdam-Zuid

Administatie- en Redactie Adres;

Millinxstraat 28a, Rotterdam-Zuid.

Buitenland.

Overzicht

De Presidentsverkiezing heeft gebracht wat daaromtrent reeds maanden te voren door de pers werd medegedeeld n.l. de verkiezing van mijnheer Roosevelt.

Als wij zoo de verhalen mogen gelooven dan moet het er geducht toegegaan zijn, iets wat wij ons moeilijk kunnen voorstellen omdat de uitslag van te voren vast stond. Een typisch staaltje van de „democratie” in de dollarrepubliek is dat reeds op zichzelf.

Welke diepgaande principieele verschillen beiden scheidde, wij moeten het, tot onze schande zeggen is ons niet recht duidelijk geworden. Wel is waar vernemen wij, dat de thans met overweldigende meerderheid gekozen Roosevelt vóór opheffing van het drankverbod is, waaruit wij dan zouden moeten afleiden dat de groote meerderheid van de Amerikaansche bevolking uit hardnekkige drinkebroers moet bestaan. Deze weinig vleeiende beoordeelingen nemen wij maar niet zoo voetstoots aan. Het komt ons eerder voor dat de Amerikaan-bourgeoisie deze presidentsverkiezing als een groote afleidingsmanoeuvre gebruikt heeft om de groeiende verzetstemming bij de massa's in andere bedding te leiden.

De heer Hoover heeft hierbij de weinig aantrekkelijke rol van hoofd van jut vervuld.

De „democratische” candidaat Roosevelt, feitelijk liberaal, heeft dan ook in z'n campagne geducht op het kleinburgelijk instinct van de massa's gespeculeerd en gecoquetteerd met boeren, arbeiders en de vermaarde „kleine man”.

Maar al mag er wellicht uit de verkiezing van Roosevelt afgeleid worden, dat er ten opzichte van de binnenlandsche politiek in Amerika voor den schijn wat gaat veranderen, op het gebied van het buitenland blijft deze onveranderd.

Wat het binnenland betreft is ook de Amerikaansche bourgeoisie verplicht een anderen koers in te slaan, dan den tot nu gevolgden. Zij zal er bijvoorbeeld toe over moeten gaan, om de uitkeeringen aan werklozen te reglementeeren, omdat die voor Amerika thans ook permanent geworden is. Deze voor Amerika betrekkelijk nieuwe toestand zal de bezittende klasse zich hebben te realiseeren, dat heeft ze gedaan en daarvoor neemt ze haar maatregelen.

Zoals in het oude Europa tengevolge van andere ontwikkeling, de sociaal-democraten bij de aanpassing van de burgerlijke maatschappij aan den thans normaal geworden toestand van werkloosheid in permanentie een belangrijke rol heeft vervuld en de bezittende klasse over het critieke stadium voor haar heeft heen geleid, zoo zal Roosevelt of zullen de democraten, natuurlijk met volledige hulp van de oer-conservatieve Amerikaansche vakbeweging de Amerikaansche bezittende klasse er door heen helpen. Het feit dat burgerlijke democraten of liberalen dat doen, toont slechts de achterlijkheid, de totale verburgerlijking van het Amerikaansche proletariaat.

Op het terrein van de buitenlandsche politiek evenwel verwachten wij van de presidentswijziging in 't geheel geen verandering. De Fransche en ook 'n deel van de Engelsche pers mogen nog zoo verheugd doen, reden tot verheugenis is er allerminst. Het is reeds voldoende te weten dat de Haerst-pers de campagne voor Roosevelt's verkiezing krachtig ondersteund heeft om tot de overtuiging te komen dat het lang niet allen vrienden van Frankrijk zijn die op dezen uitslag invloed uitoefenden.

Het gaat er bovendien in de burgerlijke politiek in het geheel niet om wat vrienden zijn, of nog anders, vrienden zijn zij, welke voordeel opleveren. Dezelfde machten welke de verkiezing van Hoover indertijd bewerkstelligden veroorzaakten nu zijn nederlaag en de overwinning van Roosevelt. In Amerika meer nog dan elders dicteert en beheerscht het bankkapitaal en Wilson, Hoover of Roosevelt zij behartigen de belangen van dat bankkapitaal op z'n best met andere methoden.

Men verwacht thans dat de heer Roosevelt de kwestie der oorlogsschulden tot oplossing zal brengen en dat hij een voorstander van schrapping zou zijn. Dat zou dan

inderdaad het uit eigen huid kruipen van een hond beteekenen. Want dergelijke neigingen kunnen wij allerminst van een kapitalist of beter van kapitalisten veronderstellen omdat het rechtstreeks tegen de kapitalistische ideologie indruischt. Alleen zeer ernstige gebeurtenissen die onmiddellijk de heerschappij van het kapitalisme bedreigen zouden misschien de bourgeoisie tot dergelijke tegennatuurlijke daden kunnen brengen. Inmiddels heeft Frankrijk en Engeland en nog een aantal andere staten uitstel van betaling verzocht voor de termijnen welke met December komen te vervallen.

Hoover heeft zich naar vermeld wordt onmiddellijk met z'n opvolger en „tegenstander” in verbinding gesteld, waarop deze te kennen moet hebben gegeven niet ongenegen te zijn over de concessies ten opzichte van de schulden te onderhandelen vermits daartegenover staat dat Europa zekere faciliteiten verleent aan producten van de Amerikaansche industrie en landbouw.

Hier begint de kringloop weer, want wanneer Engeland en Frankrijk daartoe zouden overgaan, beteekent dat snijden in eigen vleesch, omdat daardoor bijv. wat Engeland betreft de overeenkomst van Ottawa gelijkwideerd zou moeten worden.

De Engelsche export die juist een nieuw laagterecord bereikt heeft zou dan opnieuw nog verder zinken en men behoeft geen eco-noom te zijn om de funeste gevolgen daarvan voor de Engelsche bourgeoisie in te zien.

Maar hoe de diverse vraagstukken ook bekeken worden, uitstel zal ongetwijfeld wel verleend worden, omdat het nu eenmaal niet anders kan, maar daarmee worden de moeilijkheden wel verschoven maar niet tot oplossing gebracht. Aan deze kwestie zit ook weer de overeenkomst van Lausanne vast, die Duitsland van z'n financiële verplichtingen, voortspuitende uit het Versailles-vredesverdrag ontsloeg en die daarmee weer op het toneel zouden verschijnen. De heer von Papen die van de overeenkomst een succesnummer voor eigen politiek gemaakt heeft, zou daarmee een geduchte knauw krijgen. Voorhands zien wij evenwel een dergelijke ontwikkeling van de gebeurtenissen niet.

De verkiezingen voor den rijksdag hebben overigens het door ons verwachte verloop gehad en de partijen die den heer von Papen steunden eenige winst opgeleverd waarvan de Duitsch-Nationals, de partij van het groot kapitaal en van de onverbloemde kapitalistische dictatuur het meest. De K.P.D. heeft eveneens eenige winst te boeken en de nazi's, de Hitlerianen een aanmerkelijken achteruitgang. Dat verhindert echter niet dat deze partij altijd nog de sterkste is met haar ruim elf en een half miljoen stemmen, allerminst een reden voor „De Tribune” om te spreken van naar een Sovjet-Duitsland, bovendien alsof dat per stembiljet voor elkaar gezet zou kunnen worden.

Het eenigste waar wij als revolutionaire klassestrijders waarde aan hechten bij deze verkiezing, is het verschijnsel van de vermindering van het aantal stemmers met een twee miljoen — wat de overwinning-fanfane's van de officieele Com. Int. communisten verre in de schaduw stelt. Dat is het belangrijke, dat is belangrijker dan het heen en weer scharrelen van stemmers tusschen soc. dem., comm., nat. soc. en duitsch nat. enz.

De vergelijking met vorige verkiezingen toont dat sedert 13 Maart van dit jaar, het aantal niet-stemmers gegroeid is tot ruim acht miljoen. Wel is waar was in 1924 en 1925 dat aantal grooter, maar daar staat tegenover, dat den laatsten tijd de partijharts-tochten zoo opgezweept zijn dat niet aannemelijk is dat er thans nog vele uit louter onverschilligheid aan de stemming zich onttrokken hebben.

Met een daling van 86.2 pCt. op 13 Maart tot 79.7 pCt. op 6 November van het aantal uitgebrachte stemmen, teekent de werkelijke radicalisatie van de Deutsche arbeidersklasse zich duidelijk af, een radicalisatie welke zich voltrekt buiten de bestaande politieke parlementaire formaties.

De toekomst zal leeren dat deze radicalisatie zich verder ontwikkelt en dat het Duitsche proletariaat, ontdaan van de parlementaire illusie's op weg is revanche te nemen voor de nederlagen van 1919 en 1923.

2e en 3e INTERNATIONALE

BOKKESPRONGEN

Men weet dat de Comm. Intern. om haar groote passiviteit te verbergen, op de laatste uitgebreide zitting van het Uitvoerend Comité de formule heeft gevonden: „Het einde van de kapitalistische Stabilisatie”.

Nu haasten zich de hoofdamtvenaren der verschillende secties der Internationale met het inleveren van een opstel over het einde der kapitalistische stabilisatie. Zoowel van Holland als van Duitschland, zoowel van Frankrijk is nu ook van Engeland een opstel verschenen over dit onderwerp. Het zou belachelijk zijn indien het niet zoo diep treurig ware. Engeland dat sinds 1920 niet onder een werklooscijfer van 1.300.000 is geweest. Engeland, de industriële leermeester zoowel van Europa als van Amerika, wiens enorm verval en straffe neergang ook van burgerzijde werd erkend, in ditzelfde Engeland zou nu in de jaren 1932 het einde gekomen zijn van haar stabilisatie. De neergangperiode van het kapitalisme is vooral in Engeland sinds lang waar te nemen. De Engelsche productiekrachten en vooral haar levende productiekrachten, het proletariaat, beantwoorden niet meer aan kapitalistische eigendomsverhoudingen. In het vorig nummer van „Spartacus” werd de rol van de Comm. Internationale nog met proletarische goedertierenheid en proletarische zachtmoedigheid aangeduid. Het openlijke verwarringstichtend gedaan van door Comm. Intern. gekochte elementen die in Engeland van zeer schadelijke werking voor het proletariaat blijken te geven, kan slechts walging opwekken. Na papegaaien van hetgeen in brochures der officieele Communistische beweging zoal te lezen is, komt men overal gelijksoortige woord-, woordkeus en qualificaties tegen. Hierdoor wordt de totale inhoudeloosheid hunner geestelijke bagage gekenschetst. Echter de Comm. Intern. is niet de eenige die door het intreden van de zeer scherpe handelscrisis in 1929 in verwarring is geraakt. Deze verwarring vindt op dezelfde wijze uitdrukking bij alle partijen van burgerlijken en reformistischen inslag, en ook van lieden met een oeconomisch geleerd voorkomen. Zij allen vereenzelvigen de conjunctuur-crisis met de structuur-crisis van het kapitalisme. Doordat burgerlijke gedachtengang overheerscht, is dit niet verwonderlijk.

Wij, arbeiders, weten echter sinds lang dat de geweldige werkloosheid sinds 1919 niets meer te maken heeft met het industriële reserveleger dat den eenen keer iets meer en de andere maal weer iets minder is.

De sinds de zitting van het XIII Plenum ingetreden nieuwe periode van het einde „enz.” is in de koppen van de bezitters der Comm. Intern. een tijdvak waarin buitengewoon snel de revolutionaire opleving zich voltrekt. De secties hebben dan ook allemaal opdracht om klaar te zijn wanneer die opleving er is. Het oude handwerk, strijd tegen rechts opportunistische afwijkingen, wordt weer met frisschen moed hervat. De eerste taak van elk partijbestuur is dus weer het maken van oorlog in eigen huis. Omdat nu ten eenenmale dit karwei nooit tot een einde wordt gebracht, is tevens naar Stalinistisch recept ervoor gezorgd, dat proletarische opstanden, die onvermijdelijk komen en die even onvermijdelijk door alle bestaande organisaties den kop worden ingedrukt, naar alle kanten uit kunnen worden verklaard. Men kan reeds nu de resoluties voor zulk een geval zich voor den geest halen. Dan zal het heeten dat de partij het niet verstaan heeft het sectarisme onverbiddeijk te beoorloogen.

Dat zij het niet verstaan heeft, het rechts-opportunistisch achteraan-sukkelen van de taak der partij om de leiding der massa te achterhalen, en het eveneens niet heeft verstaan een voortdurende levendige verbinding van de partij met de meerderheid der arbeiders tot stand te brengen.

Tweeslachtigheid in elke uiting, in elk besluit, in elke resolutie, duurt nu reeds een jaar of tien. De arbeiders krijgen dit echter door, omdat ook dit verhaal zeer eentonig wordt. Naarmate zij het bedrog der Comm. Intern. doorzien, naar die mate zullen zij het commando: marsch, niet meer verdragen. Naarmate de oeconomische tegenstellingen zich toespitsen, naar die mate zal het radicaliseerings-proces der arbeidersklasse zich vol-

trekken. Niet het onbelangrijkste kenmerk dier radicaliseering zal zijn dat het proletariaat geen commando's meer veelt.

Het kristalliseeren van den arbeider tot een werkelijken rebel zal toeneming van zijn eigenwaarde, zijn zelfbewustheid en geloof in eigen kracht tengevolge hebben.

Dan zal hij met onweerstaanbare kracht den weg van klasseorganisatie opgaan. Dit revolutionneerings-proces heeft onvermijdelijk het verval der Communistische partijen tengevolge. Dit proces is onafwendbaar omdat het proletariaat zijn eigen bevrijder moet zijn en zal zijn.

Reactionnair Utopisme

Hoezeer de kopstukken der Russische Communistische beweging nog in het verleden leven, wordt duidelijk gekarakteriseerd in het tijdschrift „partijopbouw”. Dit tijdschrift, *Orgaan van het Partijbestuur van de C. P. Rusland*, bevatte een artikel met een handleiding ter oefening in de schoone kunst van agitatie. De behandelde vragen in dit artikel worden zeer actueel geacht, en in de aandacht van de andere secties aanbevolen.

„Om zich de goede agiteerkunst meester te maken, moet iedere agitator zich met zijn geheele ziel aan dit onderwerp geven, moet elke agitator ook de geringste veranderingen en opmerkingen der massa, alsook de diverse stemmingen dezer massa, het oor leenen, betreffende de op politiek gebied te bereiken resultaten steeds volledig ingelicht zijn, zich vooral omtrent de opvattingen der partij wat betreft de politieke situaties een juist en helder beeld maken en steeds uit de objectieve ervaringen van de bolsjewistische agitatie willen leeren.”

Ja, er moet zeer voorzichtig worden omgesprongen met die kunst. Dit zeer breekbare handelsartikel kan voor de betreffende agitator goede vruchten afwerpen. Dit zou zoo de gedachtengang kunnen zijn van den agitator in spé. Maar helaas, deze oude vorm is voorbij. Maar helaas, voor den agitator is het agiteeren slechts een product van oude gedachten. In het tijdperk van neergang van het kapitalisme spelen agitators geen rol. In dit tijdperk is het woord aan de klasse. De agitatie is en wordt allengs meer vervangen door *argumentatie*. Niet meer in groote bijeenkomsten waar de groote man spreekt, wordt klassebewustzijn bevorderd, maar door onderlinge discussies op bedrijven en aan stempel-lokalen. Het spinrag van burgerlijke vooroordeelen wordt in groote vergaderingen niet weggevaagd, maar bijgeweven. Het wegvagen daarvan geschiedt slechts door de klassebewuste arbeiders zelf, daar, waar zij zijn. Revolutionaire arbeiders wijzen erop dat legale methode van strijd gauw afgeloopen zal zijn. Zij wijzen dus op de onverbiddeijk noodzakelijkheid om de strijdapparaten van het proletariaat daarmee in overeenstemming te doen zijn. In oude gedachten en oude vormen gevangen zelfgekozen leiders die dit aan voelen komen, troosten zich met de idee dat de minister ook wel deze organisatie zal verbieden, omdat zij niets meer van wezenlijke arbeiders-mentaliteit afweten, is deze troost een hersenschim.

Het is niet eens radicaal-utopisme, maar reactionnair-utopisme.

Natuurlijk kan de minister-raad besluiten tot het verbieden van raden van arbeiders. Zij zal echter niet grooter succes oogsten dan met een verbod van regenen. Dominee's- en pastoor's-eigenschappen, culmineerende in spreektaal, moge nu nog haar verwarringstichtende uitwerking hebben, de logica van de ontwikkelende omstandigheden zal deze talenten bij de arbeiders doen aanschrijven als een rotte kool bij de groenvrouw.

Gij, agitators moogt u nu nog aan de utopie Uwer onmisbaarheid overgeven, de realiteit en de positiviteit van den daadwerkelijken strijd maakt een eind aan de betrekkelijkheid van de activiteit des agitators, punt.

Wie een boom wil vellen, moet een bij gebruiken.

Ernst Toller

De Tribune ontkent maar...

De tot nu toe door de Tribune toegepaste tactiek om alles wat wij deden en schreven dood te zwijgen, kunnen zij blijkbaar niet langer volhouden, omdat zij inzien dat onze propaganda toch inslaat. In de Tribune van 20 Oct. j.l. verscheen dan ook een artikel, waarin wij werden beschuldigd van het aanhalen van valsche citaten en het geven van leugenachtige voorstellingen. En alsof dat nog niet genoeg is, krijgen wij bovendien nog het etiket opgeplakt van heeren contra-revolutionnaires en agenten van de bourgeoisie. Dat zijn we echter van de Tribune wel gewend. Iedere revolutionnaire arbeider, die geen lid is van de alleenzaligmakende C.P.H., wordt door hen verdacht gemaakt en beschimpt. Dat zullen wij de Tribune maar niet al te kwalijk nemen. De grondslag van hun politiek is n.l. deze, dat de comm. partij als partij denkt de revolutie te kunnen doorvoeren, natuurlijk met behulp van de massa. De massa vervult hierbij dan een ondergeschikte rol, die in goede banen geleid moet worden door de revolutionnaire voorhoede, in dat geval de partij. De massa wordt gebruikt als pionnen op een schaakbord, die de revolutie moeten doorvoeren volgens de inzichten van de comm. partij. Dat deze partij zich zou kunnen vergissen, en het belang van het Russische imperialisme aanziet voor het belang van het revolutionnaire proletariaat, komt niet in hun gedachten op. Zij meenen het patent te hebben op de inzichten betreffende de revolutie. Iedereen die er anders over denkt dan zij, is dus in hun oogen contra-revolutionnaire. Vandaar hun misselijk optreden, niet alleen in hun krant, maar ook op vergaderingen, tegen revolutionnaire arbeiders in het algemeen.

Ditmaal heeft ons manifest, verspreid ter gelegenheid van het Anti-Oorlogcongres, hun woede opgewekt. Bij uitzondering schrijven zij, zullen zij eens eenige aandacht wijden aan dit vrodje papier, opdat de arbeiders kunnen zien, hoe zulke groepjes, die zich „communistisch noemen, tegelijk tot de ergste vijanden van de arbeidersklasse, tot de agenten van de bourgeoisie behooren.” Op de feiten, die in het manifest genoemd worden, gaan ze maar niet in, omdat de proletariërs zich die dingen toch niet meer herinneren. Met veel ophof wordt echter beweerd, dat in het manifest het citaat van Bucharin niet in zijn geheel is overgenomen. Dit is inderdaad zoo. Het geheel is echter nog erger. Ter verduidelijking laten wij het citaat hieronder nog eens in zijn geheel volgen, waarbij het weggelaten gedeelte wordt onderstreept:

„Mogen de proletarische staten, **uitgaande van de doelmatigheden van de strategie van 't geheele wereldproletariaat**, militaire bloks sluiten met de burgerlijke staten? Er is hier geen principieel verschil tusschen een leening en een militair bondgenootschap. En ik beweert, dat we al zoo gegroeid zijn, dat wij een militair bondgenootschap met een andere bourgeoisie kunnen sluiten, om door middel van dezen burgerlijken staat een ander burgerdom te verpletteren. **Wat later gebeuren zal, onder bepaalde krachtsverhoudingen, dat kunt ge u gemakkelijk voorstellen. Dat is een vraag van zuiver strategisch-tactische doelmatigheid. Zoo moet men dat in het program zetten.**”

„Bij dezen vorm van landsverdediging, van een militair verbond met burgerlijke staten, is het de plicht van de kameraden van zulk een land, dit blok tot de overwinning te brengen. **Als in een andere phase van de ontwikkeling de bourgeoisie van zulk een land zelf overwonnen is, dan duiken andere problemen op.** (Gelach). **Die ik hier niet verplicht ben te schetsen, maar die gij zelf gemakkelijk begrijpen zult.**”

Het door ons weggelaten gedeelte is volgens de Tribune juist de kern van de zaak. Volgens hun beweringen gaat Bucharin uit van de revolutionnaire belangen van het wereldproletariaat; hij stelt de mogelijkheid van een tijdelijk samengaan met den eenen burgerlijken staat tegen den anderen, gebruik makende van de geschillen tusschen de kapitalisten onderling, alleen om daarom het uitzicht op de revolutionnaire omverwerping van den tijdelijken „bondgenoot” onmiddellijk mee te verbinden.

Hier zit 'm de kneep. De gedachte van „tijdelijk” bondgenootschap met de bourgeoisie te kunnen sluiten is misleidend. Want

dit bondgenootschap met die bourgeoisie brengt noodlottige gevolgen met zich mede, het moet ondersteund worden door de politiek van de comm. partij van dat land. De politiek die de comm. partij dan voert, kweekt bij het proletariaat een bepaalde geesteshouding aan, die er op ingesteld is samen te werken met de bourgeoisie. De op deze wijze door de 3e Internationale aangekweekte mentaliteit, kan onmogelijk bij veranderde omstandigheden, of zooals Bucharin zegt, in een andere phase van ontwikkeling, in één handomdraaien worden veranderd. Zooals in 1914 de 2e Internationale door haar samenwerking met de bourgeoisie niet in staat bleek en ook niet wilde die samenwerking met de nationale bourgeoisie te verbreken en daarom het proletariaat in den oorlog dreef, zoo gaat het ook met de 3e Internationale. Wat dat betreft, is er weinig verschil tusschen de Sociaal-Democratie en het Russische communisme. De sociaal-democratie dient het nationale imperialisme en het Russische communisme het Russische imperialisme. Er schuilt bovendien nog een gevaar in dat „tijdelijke bondgenootschap”.

Zooals beweerd werd door Bucharin, geschiedt dit uitsluitend ter bevordering van de revolutionnaire belangen van het proletariaat. Wat daarvan in de praktijk terecht komt, laat zich gemakkelijk indenken. Want „het is de plicht van de kameraden van zulk een land, dit blok tot de overwinning te brengen.” Dit „tijdelijke” bondgenootschap met de bourgeoisie tegen den buitenland-schen vijand, beteekent dus tegelijkertijd een bondgenootschap met de bourgeoisie tegen den binnenlandschen vijand, hetgeen hierop neerkomt, dat de comm. partij tegenover de revolutionnaire arbeiders van dat land komt te staan.

De Tribune laat het voorkomen alsof dit alleen maar de persoonlijke meening van Bucharin zou zijn. En wat Bucharin heeft gezegd, behoeven zij toch niet meer voor hun rekening te nemen, die hebben ze afgedankt. Neen Tribune, zoo zit de vork niet in den steel. Deze gedachte loopt als een roode draad door de geschiedenis van de 3e Internationale.

De 3e Internationale heeft metterdaad een eenheidsfront aangegaan met de fascistien in Duitschland (1923) en stuurde op een „nationaal bevrijdingsoorlog” aan, waarbij de arbeiders dus weer in het vuur gebracht zouden worden voor de belangen van het „onderdrukte” Deutsche en Russische kapitaal. In ons persmateriaal van Dec. 1930 hebben wij het volgende hieromtrent medegedeeld: 25 Juli 1923 spreekt Ruth Fischer (Bestuur K.P.D.), voor een vergadering van studenten te Berlijn over het onderwerp: „Waarvoor stierf Schlageter?” (Opmerking: Schlageter, een fascist, door de Franschen doodgeschoten). Ze sprak:

„Het Deutsche Rijk, de Deutsche cultuurgemeenschap, de eenheid der natie, kunnen alleen gered worden, als gij mijne heeren van de Deutsch-Völkische zijde (de fascistien), erkent, dat gij gemeenzaam moet strijden met de massa's, die in de kommunistische partij georganiseerd zijn”..... „Gij roept tegen het Jodenkapitaal op, mijne heeren?..... Volkomen juist. Trap de Jodenkapitalisten neer, hang ze aan de lantaarn op, vernietig ze”.

(In de discussie zei Dr. Rosenberg (K. P. D.): „De K.P.D. zou met een groote lijst van dooden naar voren kunnen komen (Liebknecht, Rosa Luxemburg), maar het verleden moet begraven blijven, het gaat er nu om, de dingen, die ons vereenigen, naar voren te brengen”).

En de Rote Fahne (18 Aug. 1923) voegt er aan toe: „Zelfs met lui, die Liebknecht en Rosa Luxemburg vermoord hebben, zullen we samengaan, als ze in onze rijen treden.”

We zien hieruit, dat de K.P.D. zich, volkomen bewust, niet instelde op de proletarische revolutie, maar op den nationalen bevrijdingsoorlog onder leiding van de oude Deutsche generaals. Daarbij zou ook de arbeidersorganisatie van Roode Frontstrijders in dienst van de bourgeoisbelangen gesteld worden. Clara Zetkin (K.P.D.) bood in het parlement heel gewillig haar diensten aan. Ze zei naar aanleiding van het verdrag van Locarno:

„Duitschlands toekomst berust op een nauwe belangengemeenschap in maatschap-

pelijk, politiek, en wanneer het zijn moet, ook in militair opzicht met de Sovjet-Unie... Ik geloof zelfs, in tegenstelling tot den heer Wells, dat het niet zoo zonder vooruitzicht is, zooals hij zich dat voorstelt, dat onder bepaalde omstandigheden **samenwerking tot stand komt tusschen de Rijksweer en de Roode Frontsoldaten**”..... (Protocol Rijksdag, 127e zitting, blz. 4637/8).

Deze politiek van verraad aan den klassenstrijd, van verraad aan het communisme, is de politieke lijn, die de 3e Internationale volgt. Sinds 1925 heeft Rusland met het fascistische Littauen een verdrag afgesloten, dat iedere vijandelijke inmenging in de binnenlandsche aangelegenheden verbiedt, maar dat tegelijk de Russische hulp bij de verdediging van de **onafhankelijkheid van het kleine Littauen** waarborgt. In 1927 dreigde een oogenblik ernstig een oorlog tusschen Polen en Littauen, omdat Polen zich van de stad Wilna wilde meester maken. Het conflict werd door den volkenbond bijgelegd. De 3e Internationale richtte echter een oproep tot de arbeiders en boeren van Littauen om hun „vaderland” te verdedigen!

Daar stond:

„**Handen af van Littauen!**”

De volksmassa's van Littauen staan voor een groote taak: **De onafhankelijkheid van hun vaderland te verdedigen..... Bewapen! u, om de Poolse imperialisten terug te slaan..... Soldaten van 't Littausche leger! Staat op om de onafhankelijkheid van Littauen te verdedigen..... Weg met iedere verovering van Littauen door het Poolse imperialisme.....**”

(Inprecorr 1927, N. 71 blz. 1629, Engelsche uitgave).

Aan de hand van bovengenoemde feiten wordt duidelijk aangetoond, wat er in de praktijk terecht komt van de bevordering van de revolutionnaire belangen van het proletariaat door de 3e Internationale. De wezenlijke belangen die hiermee gediend worden, zijn de kapitalistische belangen van Rusland voor de versterking van zijn industrie.

Bovendien blijkt zoo langzamerhand wel dat de persoonlijke meening van Bucharin geheel in overeenstemming is met de feiten. Dit komt ten overvloede bijzonder goed naar voren in de:

„Stellingen en resoluties, aangenomen op het Ex. Comm. der 3e Internationale in December 1926”. Zie Inprecorr 1927 N. 11 blz. 220, (Engelsche uitgave).”

„Voor zoover Duitschland een overwonnen en uitgeplunderd land was, onderworpen door 't overwinnende imperialisme van de Entente, en dientengevolge een land werd, dat, onder bepaalde voorwaarden in staat was, een rechtvaardigen oorlog voor nationale bevrijding tegen de imperialisten van de entente te voeren, en voor zoover deze verdediging van haar onafhankelijkheid door de bourgeoisie werd gesaboteerd, was het de taak van de communisten, den aarzelenden en laffen onwil van de Deutsche bourgeoisie tegen het Entente-imperialisme op te stuwen, door een krachtige tusschenkomst van de arbeidende massa's. (De bourgeoisie was niet „nationalistisch” genoeg.) In dit geval was het noodzakelijk de kapitalisten als de verraders van de heele Deutsche natie te doen zien en het proletariaat als de eenige werkelijke strijders voor de bevrijding van het heele land tegen de vreemde imperialisten te toonen..... Daarom kon de arbeidende klasse de kwestie van de nationale verdediging voor Duitschland niet zoo stellen, zooals ze het in een imperialistisch Duitschland had moeten doen....”

Uit een en ander blijkt duidelijk welke rol de Sovjet-Unie in de internationale politiek speelt, alle anti-oorlogcongressen en z.g. vredespolitiek ten spijt. Het is nu méér dan tijd dat de arbeiders inzien dat zij alleen door zelfhandelend denken en optreden, wars van alle leiderspolitiek, tot klaarheid kunnen komen. Zooals de 2e Internationale de arbeiders in 1914 in den oorlog dreef ter bescherming van de democratie, zoo zal, indien mogelijk, de 3e Internationale ons ter bescherming van het Russische vaderland ten oorlog voeren.

Wij houden ons nog steeds aan de Marxistische waarheid, dat de arbeiders geen vaderland hebben, en dat de bevrijding van de arbeiders het werk moet zijn van de arbeiders zelf.

RENEGATEN-LECTUUR

Dat een mensch dwalen kan, is een publiek geheim. Daarvoor zijn wij menschen. Bij het verwerven van een overtuiging stellen wij ons voor „de geheele waarheid” te kennen. Zoodra er zich teekenen voordoen die „het geheel” van deze „waarheid” zouden kunnen doen wankelen, treden in ons bewustzijn (veronderstellende natuurlijk bij eerlijk en oprechte menschen) schokken, die zelfs kunnen leiden tot des-illusies. Deze geestelijke en psychologische kenmerken zijn volkomen menscheijk, en zoo de daaruit voortvloeiende „veranderde” opvattingen, door absoluut eerlijke en belangloze gevoelens, ook leiden tot een averechtsche conclusie, kan alleen de onbewusten en perfide dogmatiker, dit iemand euvel duiden.

Anderszijds zijn overtuigingen geen programma's van een café-chantant of variété-theater, ze worden niet gedragen als parapluie's enz. enz., maar worstelen in gevoel, en weten, — en kunnen alléén in verandering geraken door een bewijsbaar tegenovergesteld, ernstig onderzoek.

Deze vooropstelling moet nog worden aangevuld met een absoluut bindende voorwaarde, die van zedelijke aard is, dat vóoral zij die zich poneeren als wetende, geleerden of (de gode vergeve het!) **Intellectueelen**, slechts en alleen getuigen mogen als zij uiting geven van zulk een veranderde meening, door zuivere belangloosheid en oprechttheid.

II.

Dat Dr. W. van Ravensteyn zich genoodzaakt gevoelt de rol van Saulus te spelen en een Soc. Dem. Paulus-rol wil vervullen, dat moet hij weten, dat de Soc. Dem. Arbeiderspers hem die rol laat vervullen, kenmerkt haar politieke oogmerken, ná zij hem jarenlang als een „stupide arrogant” had gekwalificeerd.

Dat Dr. W. van Ravensteyn, uit het C. P. nest geworpen, dit nest nu besmeurt, niet met deugdelijk bewijsbaar materiaal (ja zelfs met dezelfde simplistische domheden, waarmee hij deze vroeger verdedigde) is niet alleen dom en oneerlijk, maar getuigt van een zedelijke minderwaardigheid, die alleen uit een verbeterd wrok tegen eigen dégradatie kan voortkomen.

Bovendien, het is nog geen 6 maanden geleden, dat Dr. W. van Ravensteyn schriftelijk zich met een artikel solidair verklaarde, waarin de **principiele grondslagen** van de 2e Int. Soc. Dem. politiek grondig werden aangevallen en bekampt.

Slechts enkele weken, ná voorgaande schriftelijke solidarisatie, treedt Dr. van Ravensteyn in de pers van die 2e Intern. Soc. Dem. als kampioen tegen de C. P. en tegen iedere revolutionnaire geste vóór de **Aristide Briand** politiek, een politiek die dezen zelfden heer in vroegeren tijd als door en door verrot burgerlijk kwalificeerde.

Het zou sisyphuswerk zijn dezen doktor (in „Geschiedenis” en „letteren”) een bloemtuitje van zijne vroegere litterair-politieke „overtuiging” bewijsstukjes aan te bieden.

Deze Dr. ex-partijleider van de C. P., die niet alléén alle bokkesprongen van de Moskousche en Holl. partij-quadrillen heeft meegedanst, die in de binnen-partijische orde op de meest brutale eigen gerechtigde methode, iedere oppositie heeft helpen néerslaan.... neen! zulk een bekeerling kenmerkt zich niet door een voldragen en oprecht-nieuw verworven inzicht, maar drijft op den wrok van zelf-gedegradeerd zijn. Ook hierin toont hij nog volop de ideologische stank van de burgerlijke atmosfeer, waaruit deze voortkwam, niet geheel heeft weten te verdrijven.

Er is ook in de revolutionnaire beweging een zekere norm van zedelijke-verplichting, en zeker voor iemand die „Leider” wilde spelen, dat deze, teruggedrongen, tot geen vuilwerpen door verbeten woede mag overgaan (als de ver-oorzakende motieven van deze smerige rol zelfs niet door materiele belangen worden geleid!).

Wij hebben persoonlijk nooit dezen ex-leider en Intellectueelen scribent voor 100 pCt. als ter-zake-kundige aangezien, maar deze vieze praktijk hadden wij toch niet achter hem kunnen vermoeden.